

Arrest

nr. 339 435 van 13 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 7 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 januari 2026 die is getiteld "*beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens*".

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2026 om 13u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, is 11 januari 2022 op het Belgisch grondgebied aangekomen en heeft op dezelfde datum een verzoek om internationale bescherming (VIB) ingediend.

Op 30 mei 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 300.633 van 25 januari 2024 besluit dat de verzoeker niet als vluchteling wordt erkend en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 7 november 2022 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een EU-burger, dit met het oog op de gezinshereniging met zijn voorgehouden Nederlandse vader. Op 5 mei 2023 beslist het gemeentebestuur inzake deze aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 februari 2024 wordt ten aanzien de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen (bijlage 13quinquies).

Op 2 oktober 2025 treft de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze akte wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 3 oktober 2025 en uit de bewoordingen ervan blijkt dat zij drie onderscheiden beslissingen omvat: een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 3 november 2025 verstrijkt de beroepstermijn bij de Raad inzake de beslissingen van 2 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens. De verzoeker dient geen beroep in bij de Raad.

Tegen de beslissing tot vasthouding van 2 oktober 2025 stelt de verzoeker wel een rechtsmiddel in. Op 31 oktober 2025 wordt de wettigheid van de vasthouding bevestigd door de Raadkamer en op 18 november 2025 wordt het hoger beroep door de Kamer van Inbeschuldigingstelling afgewezen.

Op 1 december 2025 beslist de gemachtigde om de opsluitingstermijn te verlengen.

Op 28 november 2025 wordt voor de verzoeker een repatriëringsvlucht gepland op 3 december 2025 om 12u25.

Op 2 december 2025 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 december 2025 treft de gemachtigde een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

Op 11 december 2025 beslist de commissaris-generaal dat dit tweede beschermingsverzoek onontvankelijk is. De Raad heeft verzoekers beroep tegen deze beslissing verworpen met het arrest nr. 338 592 van 29 december 2025.

Op 5 januari 2026 treft de gemachtigde een beslissing getiteld "*beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.*"

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 5 januari 2026 en luidt als volgt:

"BESLISSING TOT VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP VERWIJDERING EN TERUGLEIDING NAAR/VASTSTELLING VAN DE GRENS

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: S. (...)

voornaam: S. (...)

geboortedatum: (...).2000

geboorteplaats: Conakry

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, alias: S. (...) S. (...) – (...)/1996 – Guinee

Werd op 02/10/2025, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1° + 13°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de

staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 02/12/2025, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 15/12/2025 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. Betrokkene diende op 22/12/2025 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 29/12/2025. De verwijderingsbeslissing van 02/10/2025 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias S. (...) S.(...) – (...) /1996 – Guinee

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 27.04.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.02.2024 dat hem per post op de gekozen woonplaats betekend werd op 20.02.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 02/12/2025, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van een verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 15/12/2025 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. Betrokkene diende op 22/12/2025 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 29/12/2025. De verwijderingsbeslissing van 02/10/2025 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, E.V. (...), attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de betrokkene, S. (...), S. (...), te weerhouden in vanaf 05/01/2026 in het gesloten centrum te 127 bis Steenokkerzeel”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Het voorwerp van de vordering

De bestreden akte bevat op zich enkel een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, die is getroffen in toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De betiteling van de bestreden akte is niet doorslaggevend om het voorwerp van het beroep te bepalen, wel de inhoud en de rechtsgevolgen ervan. *In casu* stelt de Raad vast dat de bestreden akte enkel en alleen een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats omvat. Dit is de enige beslissing die rechtsgevolgen teweegbrengt die blijkens de bestreden akte is genomen. Deze beslissing tot vasthouding wordt als volgt juridisch en feitelijk onderbouwd:

“Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias S. (...) S.(...) – (...)/1996 – Guinee

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 27.04.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.02.2024 dat hem per post op de gekozen woonplaats betekend werd op 20.02.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 02/12/2025, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van een verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 15/12/2025 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. Betrokkene diende op 22/12/2025 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 29/12/2025. De verwijderingsbeslissing van 02/10/2025 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, E.V. (...), attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de betrokkene, S. (...), S. (...), te weerhouden in vanaf 05/01/2026 in het gesloten centrum te 127 bis Steenokkerzeel”

Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift en zoals mondeling door zijn advocaat toegelicht ter terechtzitting, laat niet toe anders te oordelen. Zo blijkt niet dat dat de bestreden akte een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. Er wordt wel verwezen naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2025 en er wordt meegedeeld dat dit eerder bevel van rechtswege terug uitvoerbaar is geworden, doch dit impliceert niet dat de thans bestreden beslissing zelve aan de verzoeker een terugkeerverplichting oplegt (zie ook *infra*, punt 2.2.1.). Waar de verweerder vaststelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2025 overeenkomstig artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet opnieuw uitvoerbaar is gelet op de negatieve uitkomst van het verzoek om internationale bescherming, betreft dit op zich geen ‘beslissing’ van de verweerder, maar een loutere vaststelling van het van rechtswege terug uitvoerbaar worden van dit bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden akte een beslissing tot terugleiding naar de grens inhoudt die in rechte en in feite geheel ongemotiveerd is. Weliswaar wordt in de betiteling van de bestreden akte gewag gemaakt van de termen “*terugleiding naar/vaststelling van de grens*”, doch in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt kan hieruit niet blijken dat de bestreden akte zelve een beslissing tot terugleiding naar de grens betreft of omvat.

Uit het opschrift “*beslissing tot vasthouding (in een welbepaalde plaats) met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens*” kan enkel worden afgeleid dat de thans voorliggende beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats wordt genomen met het oog op de verwijdering en de terugleiding naar/vaststelling van de grens. In se betreft het dus enkel een beslissing tot vasthouding in het vooruitzicht van de daadwerkelijke verwijdering en terugleiding naar, dan wel vaststelling van de grens waarnaar de verzoeker zal worden verwijderd. Het wordt echter niet verder gespecificeerd of de vasthouding wordt bevolen teneinde de grens vast te stellen naar waar de verzoeker zal worden verwijderd, dan wel teneinde hem meteen terug te leiden naar een reeds bepaalde grens. Het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op de terugleiding naar of de vaststelling van de grens, impliceert hoe dan ook niet dat er naast de vasthoudingsbeslissing zelve reeds een (nieuwe) beslissing tot terugleiding naar de grens is genomen, temeer daar het bestuur in de betiteling van de bestreden akte nog niet heeft bepaald welke beslissing wordt beoogd met de vasthouding: een terugleiding naar de grens of een vaststelling van de grens. In de mate dat de verzoeker zich richt tegen een op 5 januari 2026 genomen beslissing tot terugleiding naar de grens, is de vordering zonder voorwerp en voorbarig.

Waar de verzoeker stelt dat er in casu, in tegenstelling tot de administratieve praktijk, geen onderdeel “*reden van de beslissing tot terugleiding naar/vaststelling van de grens*” in de bestreden akte is opgenomen, dat de beslissing tot terugleiding naar de grens geheel ongemotiveerd is (“*vide de motivation dans le corps de l’acte*”) en dat er onmiddellijk wordt overgegaan naar de motivering van de vasthouding, kan de Raad enkel vaststellen dat de afwezigheid in de bestreden akte van een subtitel “*beslissing tot terugleiding naar/vaststelling van de grens*” en de afwezigheid van elke juridische en feitelijke motivering dienaangaande, enkel des te meer aantoont dat de bestreden akte geen beslissing tot terugleiding naar de grens (dan wel vaststelling van de grens), doch enkel en alleen een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, omvat.

Daargelaten de titel van de bestreden akte, bevat de bestreden akte derhalve slechts één beslissing, namelijk een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2.2. De ontvankelijkheid van de vordering

2.2.1. De mededeling dat de verwijderingsbeslissing (het bevel om het grondgebied te verlaten) van 2 oktober 2025 terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet

Om ontvankelijk te zijn moet het beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. In de memorie van toelichting bij de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat voor het begrip “*beslissing*” of “*bestuurshandeling*” kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aangeeft, te weten “*een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een*

bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden akte aanvangt met de mededeling dat het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet. Deze mededeling wordt toegelicht als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten: (...)

Werd op 02/10/2025, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1° + 13°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 02/12/2025, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 15/12/2025 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. Betrokkene diende op 22/12/2025 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 29/12/2025. De verwijderingsbeslissing van 02/10/2025 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.”

Het betreft een loutere verwijzing naar de in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet reeds genomen beslissing van 2 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (ter kennis gebracht op 3 oktober 2025), met de mededeling dat dit bevel in toepassing van artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet niet langer is opgeschort en terug uitvoerbaar is.

Artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.”

Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot terugdrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, onder Afdeling II “Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen” voorziet het volgende:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd. Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2, § 2 en :

1° betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming, terwijl hij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 bevond; of

2° betrokkene een nieuw volgend verzoek om internationale bescherming indient na een definitieve beslissing over een eerste volgend verzoek om internationale bescherming.”

Thans staat niet ter betwisting dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2025 niet langer is opgeschort nu verzoekers eerste volgende verzoek om internationale bescherming definitief is afgewezen bij 's Raads arrest nr. 338 592 van 29 december 2025.

De verweerder doet niet meer dan de verzoeker hierop te wijzen in het licht van de genomen beslissing tot vasthouding. Deze inlichting of mededeling kan op zichzelf niet worden beschouwd als een aanvechtbare rechtshandeling die op zich enig gevolg teweegbrengt voor de verzoeker. Immers is het vorige bevel om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2025 reeds van rechtswege opnieuw uitvoerbaar doordat de periodes waarin overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet in een automatische opschorting van de uitvoerbaarheid is voorzien, ten einde zijn gekomen.

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting, geeft de advocaat van de verzoeker aan dat het wel degelijk om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten gaat. Dit strookt echter niet met de bewoordingen van de bestreden akte. Het gaat om een loutere mededeling en inlichting dat de Vreemdelingenwet voorziet dat het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten van rechtswege terug uitvoerbaar is geworden, niet om een op zichzelf uitvoerbaar (nieuw) bevel om het grondgebied te verlaten.

De advocaat van de verzoeker kan evenmin worden gevolgd in haar repliek dat er, na de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming, een nieuwe evaluatie diende te worden uitgevoerd omtrent de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (verzoekschrift p. 3).

De Raad wijst er vooreerst op dat een verplichting om een nieuw onderzoek te voeren naar de hogere rechtsnormen niet in artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen en dat de verzoeker niet aantoont dat de loutere mededeling dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten terug "uitvoerbaar" is geworden zonder dat deze uitvoering echter daadwerkelijk wordt gelast, reeds zou nopen tot een nieuw onderzoek naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

De Raad wijst er in dit kader tevens op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 112/19 van 18 juli 2019, na onder meer artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te hebben geciteerd – dat de verwerende partij oplegt om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezinsleven –, inzake de klacht van de verzoekende partijen in de zaken waarin het Hof werd gevat, namelijk dat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet een in het verleden afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten doet "herleven", terwijl de situatie van de vreemdeling intussen kan zijn geëvolueerd en terwijl zijn verwijdering van het grondgebied zonder nieuw onderzoek van zijn situatie zou kunnen leiden tot de schending van zijn grondrechten, heeft gesteld:

"B.7.3. Dat neemt niet weg dat het risico van schending van het beginsel van non-refoulement, dat is opgenomen in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en dat ook voortvloeit uit met name artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en uit artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet worden beoordeeld dan wel opnieuw moet worden beoordeeld op het ogenblik van de daadwerkelijke verwijdering of van de terugleiding naar de grens.

Zo heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld :

« Omdat de aard van de verantwoordelijkheid van de Verdragsluitende Staten op grond van artikel 3 in dit soort zaken bestaat in het blootstellen van een individu aan het risico op mishandeling, moet het bestaan van het risico hoofdzakelijk worden beoordeeld ten opzichte van die feiten die bekend waren of waarvan de Verdragsluitende Staat op de hoogte had moeten zijn op het ogenblik van de verwijdering.

De beoordeling moet worden geconcentreerd op de voorzienbare gevolgen van de uitzetting van de verzoeker naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene toestand in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan de betrokkene » (EHRM, grote kamer, 23 maart 2016, F.G. t. Zweden, § 115).

Hetzelfde geldt voor het risico op schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens waarbij eveneens rekening moet worden gehouden met de situatie van de verzoeker op het ogenblik van de terugwijzing :

« Daaruit volgt dat indien de Belgische autoriteiten in fine hadden besloten dat artikel 3 van het Verdrag zoals hierboven geïnterpreteerd de terugwijzing van de verzoeker naar Georgië niet in de weg stond, het aan hen zou hebben gestaan, om zich te voegen naar artikel 8, bovendien te onderzoeken of, gelet op de concrete situatie van de verzoeker op het ogenblik van de terugwijzing (zie, mutatis mutandis, Maslov t. Oostenrijk [GK], nr. 1638/03, § 93, EHRM, 2008), men redelijkerwijs van het gezin kon verwachten dat het hem naar Georgië zou volgen dan wel of, in het andere geval, de inachtneming van het recht van de verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven vereiste dat hem werd toegestaan voor de tijd die hij nog te leven had, in België te verblijven » (EHRM, grote kamer, 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 225).

B.7.4. Artikel 74/17 van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

[...]

Artikel 74/13 van dezelfde wet bepaalt :

[...]

B.7.5 Zoals de Ministerraad opmerkt, veronderstelt de toepassing van die bepalingen met inachtneming van de in B.7.3 vermelde verdragsbepalingen noodzakelijkerwijs dat, met name in de gevallen waarin een aanzienlijke tijd is verlopen tussen het nemen van de beslissing tot verwijdering in de vorm van een bevel om het grondgebied te verlaten en de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van dat bevel, de minister of zijn gemachtigde op het ogenblik van die tenuitvoerlegging van het bevel een nieuw onderzoek verricht van het risico op schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Na verwijzing naar de artikelen 12, lid 1, en 13, leden 1 en 2, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en na herinnerd te hebben aan de uitlegging van het Hof van Justitie omtrent het terugkeerbesluit en het verwijderingsbesluit, dat een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling uitmaakt waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast (HvJ, 26 juli 2017, C-225/16, Mossa Ouhrami, punt 48), en na verwijzing naar het door de Raad in Algemene Vergadering gewezen arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018, heeft het Grondwettelijk Hof het volgende besloten:

“B.8.1. Uit het voorgaande vloeit voort dat, in de door de verzoekende partijen beoogde hypothese van het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten dat is afgegeven vóór de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag en vóór de verwerping ervan, de beslissing tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 12, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn uitmaakt. Die beslissing kan pas bestaan nadat de minister of zijn gemachtigde zich ervan heeft vergewist dat zij geen risico op schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens ten aanzien van de betrokken vreemdeling inhoudt; zij moet worden gemotiveerd en zij kan het voorwerp uitmaken van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Bijgevolg volstaat dat bij de afgifte van een bevel wordt onderzocht of de door de artikelen 3 en 8 van het EVRM beschermde grondrechten zijn gewaarborgd en dringt een actualisatie van dit onderzoek zich pas op wanneer de verweerder op een later tijdstip besluit om het bevel om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk tenuitvoer te leggen, dit is wanneer de terugleiding naar de grens daadwerkelijk wordt gelast. Uit de thans geviseerde akte blijkt echter op geen enkele wijze dat de verweerder reeds zou zijn overgegaan tot de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van het bevel van 2 oktober 2025 door het treffen van een nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens.

De thans bestreden akte strekt er zodoende niet toe een terugkeerbesluit of een verwijderingsmaatregel op te leggen, maar enkel eraan te herinneren dat de periode waarin van rechtswege is voorzien in de opschorting van de uitvoerbaarheid van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten (cf. 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet), is verstreken. Het gaat enkel om een inlichting of mededeling omtrent de wettelijk voorziene uitvoerbaarheid van een eerdere administratieve rechtshandeling, niet om een handeling die op zichzelf gevolgen creëert of belet.

In dit verband kan nog worden gewezen op het arrest van 15 juni 2016 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de lidstaten “de verwezenlijking van de met [de Terugkeerrichtlijn] nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, [niet] in gevaar [mogen] brengen” en dat aan de verplichting die hun bij artikel 8 van die richtlijn is opgelegd om in de daarin genoemde gevallen zo spoedig mogelijk tot verwijdering over te gaan, “niet [zou] zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een [terugkeer]procedure [...] niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg” (HvJ, grote kamer, 15 februari 2016, C-601/15 PPU, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punten 75- 76).

In de mate dat de vordering is gericht tegen de mededeling dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2025 terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet, is de vordering onontvankelijk.

2.2.2. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 5 januari 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats (met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens).

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470). De verzoeker kan zijn thans ontwikkelde grieven, gegrond op artikel 8 van het EVRM, doen gelden bij de bevoegde Raadkamer. De Raad kan zich hierover echter niet uitspreken.

Bijgevolg moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot vasthouding (met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens) als onontvankelijk worden afgewezen.

2.3. De vordering is derhalve, in haar geheel, niet ontvankelijk zodat zij dient te worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

C. DE GROOTE